

“He volgut explicar que la meua vida ha estat vulgar, però divertida”

Ignasi Riera (Barcelona, 1940) publica a Proa *Memòries d'un nen golut*, premi Roc Boronat 2005.

—Com heu construït el llibre? Té un esquema previ o és un aplec de textos esparsos?

—Surt d'un aplec de notes i si vols dir-ho amb una frase d'aquell quadre de Goya, és “El somni de la raó produeix monstres”. De tant en tant et poses a escriure per dir coses potser antagòniques, però que vols dir-les. En escriure el llibre volia buidar els meus pensaments antagònics. Per una raó bàsica. Perquè tenia entès que el llibre premiat no el publicaven i no tenia cap mena d'urgència d'editar-lo, perquè tenia la sensació d'editar massa.

—Per què hi repasseu la vostra vida?

—El llibre, l'escric en un moment molt especial. Me n'he anat a viure a Madrid i he entrat en l'edat de la jubilació. He canviat en part l'entorn familiar i m'adono que la meua ha estat una vida molt vulgar però molt divertida. I en part tinc ganes d'explicar-ho. Em fan molta por les biografies i les vides de sants, i si un no ha viscut una vida exemplar, cal explicar-ho.

—Com descriuríeu els textos del llibre?

—Sempre ho havia escrit tot a màquina i ara escric amb l'ordinador. Vaig obrir-hi una carpeta que es diu “Infant golut”, hi escric unes quantes notes i les guardo. Quan l'endemà, o al cap de tres setmanes, n'escric més, no recordo les anteriors. Per tant, és un llibre caòtic, no cal que ho certifiqui, queda ben clar.

—No hi feu ni el conte, ni l'article periodístic, ni la reflexió, ni l'assaig. No hi ha una fórmula coneguda.

—Faig el que el cos em demana. Em preocupa viure en una cultura massa autocontrolada.

—El llibre no avança en una direcció determinada, però sí que, per acumulació, deixa pòsit.

—Completament d'acord. És un llibre molt poc exemplar, és un llibre de runes barrejades i poc sedimentades, encara. És un llibre de desnonament. Potser per la influència del desnonament del pis on vivia. Et trobes amb andròmines que no saps on col·locar i aquest és un llibre d'andròmines i desnonament, per què no dir-ho.

Ignasi Riera publica *Memòries d'un nen golut*, a Proa.

—Però, com hem dit, sí que s'estructura un món determinat per acumulació, per l'estil, per la visió de les coses, pel punt de vista. Hi ha unes línies clares.

—Però amb la sensació que no has escrit encara l'epitafi d'aquesta història. Que són fragments d'un tot però que no hi són tots.

—L'expressió “nen golut” indica que heu estat tota la vida un nen i un golut, en el sentit que heu volgut tastar tot, i sense perdre l'innocència, no?

—Sí. Quan jo tenia més problemes amb la policia, els de casa s'angoixaven molt, però el pare, un humil impressor de Gràcia, va dir una frase que els va fer callar: “I Nani no em preocupa gens perquè s'hi diverteix molt.” I la família ja va deixar de preocupar-se. Fins tot en moments durs m'ho he passat molt bé.

—I m'imagino que això voleu explicar comanar-ho al lector, oi?

—Així és. Tinc la impressió que vivim en un país cada cop més

sopit i més preocupat pels perills sobredimensionats de tota mena, i jo crec que mai en la nostra història havíem viscut moments tan feliços com ara.

—Heu volgut recuperar la infantesa o veure què us en queda?

—No us ho podria dir perquè sóc molt poc donat a la introspecció, en aquests moments. Estic més preocupat per crear espais nous que per consolidar imatges antigues. Per tant, no us ho podria dir. Una part molt important del meu temps la dedico a tornar a llegir llibres llegits. M'adono que havia llegit molt, però molt malament, i ara estic rellegint.

—Quin paper representa la gastronomia en el vostre llibre?

—És una eina o una metàfora. Encara que sembli el contrari, tinc molt accentuat el sentit del pudor. No m'agrada explicar coses personals. El menjar et permet explicar una manera de comportar-te sense explicar històries íntimes.

—El menjar us explica.

—Sí. I el ritual del menjar. Jo que sóc bevedor i que si escriuïes unes memòries es dirien *Confieso que he bebido*, parodiant les de Neruda, res no em repugna tant com una persona èbria. No m'agraden les procacitats ni les intimitats.

Lluís Bonad